

מה טוב ומה נעים

פון, נעים מפורסם וידוע, שהכיר בעיר את כל מי שצריך, וההצלחה האירה פנים למקום.

אחרי כמה חודשים החליט עמית לפתוח לו מקום משלו, שנקרא אמיוגו. את מקומו תפס בחור בשם פיני ("אזולאי") אנושי, שלמד יחסי-ציבור. גם פיני התעייף מהי נושא, ועכשיו מצאתי בחור שעבד כבר במועדון-נעמים אחר. ראיתי שהוא מת-מצא היטב — והנה הסיבה למסיבה. המנהל החדש, שביקש ממני שלא לפרסם את שמו, ערך את המסיבה בסיגנונו.

חברים לחיים

גרג טולדנו, מלצר במועדון הנעמים, מגיש כוס קפה לחברו בחיים, טום זיו. השניים היו בין זוגות הגברים המעטים שהסכימו להיחשף לפני המצלמה. "אין לנו במה להתבייש", הכריז גרג.

את העניין מקרוב. גיליתי מהר מאוד, שמנהל המקום חייב למשוך קהל, לכן העסקתי בתחילת הדרך את עמית לזויני

"המועדון הזה לא שינה את צורתה, הוא נשאר מקום לנעמים ונעמות, אבל נקבל ברצון גם סטרייטים." הכריז מנהלו החדש של מועדון הנעמים An, ששינה את שמו ל-San.

המקום הזה כבר החליף כמה מנהלים. כל מנהל חדש הביא למקום את הסיגנון הפרטי שלו. השבוע הוזמנתי לכבוד המי אורע המשמח למסיבה באותו מועדון, ונענתי ברצון. יש לי יחס מיוחד למקום הזה, כי כאן חשפתי לפני שנה וחצי את הנעמים, שבפעם הראשונה בחייהם הסכימו לצאת מהארון. לפתוח את סגור-ליבם ואפילו — שומרי-שמים — להציג טלם ולהיחשף בפומבי.

משהו כנראה קרה במשך אותה שנה. הנעמים כבר לא ממחרים להיחשף כמי קודם. ומעדיפים להתרחק מעין-המצלמות

ימי נהר בהרל, הלומד ארכיטקטורה בלונדון, מנשק דגל נשית שנש" לפה ישר לפיו. את הכובע שאל מחייל.

חברות

יונה שחר, מעצבת-גנים מירושלים, שמחה לפגוש במסיבה לכבוד החלפת המנהל במועדון, את חברתה הוותיקה מת-לאביב, תמי פורת, שהיא בעלת בוטיק לבגדים ישינים. את שיחתן הביעו בנשיקת פה אל פה.

פיטמה

גרג טולדנו חושף ב' נאוה אח הנוגיל שטוד על פיטמתו. זה בכלל לא כואב, אמר.

זוג מעורב

שחקנית התיאטרון יהודית רון, המשחקת בהצגה שלמה המלך ושלמי הסנדלר, מאכילה את החבר הפרטי שלה, דורון גלעד, פעיל רחוק אסט. יהודית, המשחקת בסרט אהבה אילמת, שיחקה בעבר בהצגה ילדות טובות.

האידיאל זוג גברים שמים ידיהם על ציור ה' אידיאל הנבר, שצויר על אחד הקירות.

אל המקום באו שחקנים, אנשי-בוהמה, ציירים, עורכי-דין וארכיטקטים ידועים בתל-אביב, שסירבו לפרסם את שמם. כולם התחככו אלה באלה, שתו פונש מעשה ידי בעל הבית, שהוגשו ליד הבר בידי בחור צעיר, שהוא חברו הפרטי של בעל המקום, העושה דוקטורט בספרות. "נולדתי בקיבוץ. ביליתי שם 19 שנים מחיי." התוודה המנהל הצעיר החדש. "תמיד הרגשתי שאני חריג. בקיבוץ לא ידעו שאני הומו. חשתי מחנק, עזבתי את הקיבוץ, למדתי אמנות פלסטית בבצלאל, נסעתי להולנד, שם עבדתי ככרימן. חזרתי לארץ ועבדתי כמוזג גם במועדונים בריזה ואמיוגו, עד שאבי זגר הציע לי לנהל את המקום.

"הכוונה שלי היא לרענן את העסק, אצלנו לא תהיה יותר כניסה לקוקסיגילים למיניהם, כפי שהיה כאן בעבר." מאיים הנעים הנמרץ. נזכרתי בימים שבהם היו הקוקסיגילים מושכים קהל למקום. הם היו הפילפל של העסק הזה, בהצגות הראוה ההומוריסטיות שלהם. בלעדיהם, זה כבר לא יהיה מה שהיה.